

Het Domburggevoel van FOTOGRAAF JAN LUIJK

“Door de rust kom ik op nieuwe ideeën”

Het is een vertrouwd beeld als je op het strand van Domburg wandelt: de pastelkleurige kotjes die tegen de duinen aan lijken te leunen. Op stormachtige dagen houden ze hun deuren gesloten, maar zodra de zon schijnt, komen ze tot leven: de strandstoelen en windschermen worden ervoor gezet en je ziet er badgasten genieten. Een van hen is Jan Luijk.

“Als je hier na een drukke werkdag neerstrijkt, dan valt de dag van je af.” Jan en zijn partner Richard hebben het kotje op Domburg nu drie jaar. “Hier heb ik ruimte in mijn hoofd om na te denken. Het geluid van de wind en de meeuwen, terwijl je naar de horizon staart en het zand onder je voeten voelt. Je komt dichtbij jezelf en dat brengt nieuwe ideeën. Als ik dan na een paar uur thuiskom, voel ik me echt uitgerust en lijkt het of ik een halve dag ben weggeweest. In de winter zijn we trouwens ook strandgangers – lekker wandelen met onze hond Fien.”

Tijdschriftenfanaat

Jan groeide op Walcheren op en was als kind al gefascineerd door fotografie. “Op m’n vijftiende nam ik een abonnement op het tijdschrift Avenue – eens per maand viel de wereld op onze voordeurmat. De artikelen die erin stonden over mode, design en food waren allemaal nieuw voor mij. Ik was een echte tijdschriftenfanaat. Ik raakte erdoor geïnspireerd en leerde oog voor detail ontwikkelen. In Den Haag ben ik fotografie gaan studeren aan wat nu de Kunstacademie is. Een heel technische opleiding, nog volledig analoog. Inmiddels ben ik helemaal overstapt op digitaal. Het is veel duurzamer, je hoeft niet al die chemicaliën te gebruiken om je rolletje te ontwikkelen. Ik ben afgestudeerd als modefotograaf en

gaan werken voor tijdschriften als Elegance, Avant Garde en Marie Claire.”

Modefotograaf zijn was echt een jongensdroom die voor Jan in vervulling ging. “Maar het gaf me ook stress: het is een heel

stillevens. Ik kreeg opdrachten van tijdschriften als de Nederlandse Residence en de Duitse Elle Decoration en ging later ook eigen producties maken. Samen met een kok en een stylist maak ik food-foto’s die ik wereldwijd verkoop.”

circus met modellen, stylisten en visagisten. En dan moest ik bijvoorbeeld voor de Viva één foto maken met het model kijkend in de lens en op de andere foto moest ze lachen. Heel dwingend was dat. Terwijl ik liever een soort stillevens wilde creëren, maar die ruimte was er niet. Heel geleidelijk ben ik toen overstapt op het fotograferen van

Autonoom werken in alle rust

Een aantal jaar geleden ontstond de behoefte om weg te gaan uit Rotterdam en lonkte Zeeland. Terug naar zijn roots. “De Randstad is heel druk en ik merkte dat de stad minder trok; ik die afleiding niet meer nodig had. Die ervoor ik steeds meer als negatief, dus besloten we naar Veere te

verhuizen. Daar kunnen we – Richard is portretschilder – in alle rust leven en werken. Ik maak steeds vaker autonoom werk, waarmee ik exposeer. Bijvoorbeeld bij Piet Boon in Amsterdam, bij Boffi in Rotterdam en ik was ook te zien op de KunstRAI. We hebben aan huis geen galerie, maar je kunt op afspraak mijn werk komen bekijken. En ik doe elk voorjaar mee aan de Kunstroute Veere.”

Jan gaat in zijn werk altijd terug tot de essentie: less is more. “Ik probeer met heel weinig, heel veel te vertellen. Het liefst werk ik met daglicht, dat is het mooiste licht dat er is.” Waar Jan zijn inspiratie vandaan haalt? “Dat is heel breed. Bij fotografen als Irving Penn en Horst P. Horst. Door hem liet Madonna zich inspireren in de videoclip Vogue. Maar ook door de Middelburgse schilder Adriaen Coorte en een nummer als Mijn vlakke land van Jacques Brel. Hij bezingt Vlaanderen, al zou het net zo goed over Zeeland kunnen gaan. Dat vlakke land, de zee – dat trekt mij. Zelfs op vakantie zul je mij nooit in de bergen zien.”

En Domburg? “Behalve het strand en ons kotje, komen we ook graag in het dorp. Gezellig wat eten bij De Visbar of een koffietje drinken bij de Bier & Melksalon. Het is een prachtig plaatsje, net als Veere. Heel Walcheren trouwens. De natuur, de buitenplaatsen en het bos van De Manteling – we voelen ons enorm bevoorrecht.”

Het Domburgevoel van...

"Daglicht is het mooiste licht dat er is"

